

PÉNZES SÁNDORNÉ művelődésszervező

Pénzes Sándorné Zsanda Rozália, vagy ahogyan mindenki ismeri Rozika neve megkerülhetetlen, ha a létavértesi kulturális életről esik szó. Kitartó, szívós, lelkiismeretes munkával, kérlelhetetlen igényességgel és öntudattal végezte feladatát, s mint ahogyan egyik méltatója, s jó barátja Gonda Zoltán festőművész megfogalmazta kovászként működött ebben a közösségben.

Pénzes Sándorné sok gyermekes családba született 1955. október 6-án

Bagamérban. Gyermekéveiről oly sok szeretettel, szülei iránti tisztelettel beszél, hogy aki hallgatja részesévé válik a szeretetteljes családi létnek. A munka becsületére, az egymás elfogadására, a jobb világ teremtésére való képesség csíráját ekkor ültették belé.

Az általános iskolát Bagamérban végezte, majd Berettyóújfaluban kezdte meg középiskolai tanulmányait az óvónőképzőben. 1976-tól óvónőként kezd dolgozni Bagamérban egészen 1993-ig. Időközben férjhez ment, s megszülettek gyermekei, akikre mindmáig a legbüszkébb, s akiknek távollétét soha nem sikerül megszoknia. Kezdetben Létavértesen, majd Bagamérban éltek. 2000-ben költözött a család újra Létavértesre, s 2003-tól, mint művelődésszervező kezdte meg munkáját a Városi Könyvtár és Művelődési Házban.

Nincs lehetetlen, csak tehetetlen! – ez is lehetne a jelmondata, mert személye példamutató: hatalmas szíve van, adni akarása, segítőkészsége határtalan, odaadása, elkötelezettsége nem ismer akadályokat. Pénzes Sándorné nem a település szülötte, de mégis mint létavértesi lokálpatrióta él a köztudatban. A művészetek szerelmese, a kultúra elkötelezett híve több évtizedes munkája során vívta ki a Létavértesen élők tiszteletét, nagyrabecsülését.

Pedagógusi és művelődésszervezői munkája során elsődleges célja a szép iránti fogékonyság, a művészetek szeretetének átadása volt. Több közösgé lehetett részese az életet mindenkor igenlő szemléletének, mely saját életében bekövetkezett nehéz időszakok, tragédiák meg- és túlélésének eszköze is volt.

Hosszú évtizedek során számtalan városi kulturális program, önszerveződő kör, rendezvény kapott új lendületet kísérletező kedvének köszönhetően.

Az emberek szeretete, a közösség erejébe vetett hit vezérelte azon terveinek megvalósításában is, ami a hétköznapi emberek közösségi rendezvényekbe való bevonását, az egyes egyén számára önmegvalósítást, rég eltemetett álmok megvalósítását jelentő tevékenységek patronálását, szervezését jelentette. Mind ehhez veleszületett jó ízlés és kreativitás párosult. Így lett a Létavértesi Amatőr rajzkör alapítótagja, közösségük mentora, a tanyázós estek szervezője, a művészet az utcán kiállítás kitalálója és megvalósítója, de ott bábáskodott az amatőr felnőtt és gyermek tánccsoportok létrejöttékor is, csakúgy, mint a Málé Fesztivál indulásánál. Szívügyévé vált a Művésztelep alkotó közösségének patronálása, a telep munkájának segítése.

Hiszi és vallja, hogy az önzetlenség, a másokért való tenni akarás, egy közös cél megvalósítása a közösséget összekovácsolva mindenki örömére teremt értéket, s ez mindenkor felülemelkedik az emberi gyarlóság, közöny, és kicsinyes rosszindulat által emelt akadályokon.

Verseibe, a sokak számára ismert „négy sorosaiba” beleszötte mindazt, amit a világ folyásáról gondol, melyek mások számára is gyakran mutattak irányt. Díjazása alkalmából köszöntse most őt egy négy soros

„Kell néha egy mosoly, a mosolyra válasz,
egy apró gesztus is gyakran lehet támasz ...
Felráz, felébreszt a fásult unalomból
kell néha egy mosoly, ami épp Neked szól „

Pénzes Sándornét Létavértes Önkormányzatának Képviselőtestülete Létavértes kulturális és közösségi életében betöltött szerepéért, számos helyi közösség, kulturális csoport életre hívásáért, segítségéért Létavértes Városért Díjban részesíti.